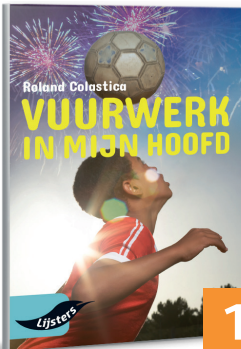

Boekproeverij Vriendschap

ONDERBOUW

Binnen het thema vriendschap komen in de onderstaande boeken verschillende onderwerpen en aspecten aan bod: de rol van vriendschap in zelfontdekking, vertrouwen en verraad en vergeving. Elk verhaal biedt een kijk op hoe vriendschap de levens van de personages beïnvloedt en zelfs kan veranderen.

1

Vuurwerk in mijn hoofd

Roland Colastica

Leesniveau 1

Vroege Lijsters

Vanaf 10 jaar

Chaos

Creativiteit

Emoties

“Hoeveel zijn het er?’ ‘Vijf. Ze zijn afgericht, je overleeft het nooit.’ ‘Ik dood geen honden, geen hagedissen, geen katten, geen enkel levend wezen. Ik dood niet.’ ‘Zullen we alvast een kaarsje voor hem opsteken?’ vraagt Juni. De andere benedeleden nemen hun baseballpet af en houden hem tegen hun borst. ‘Kom op,’ zegt Jurcell. ‘Er is werk aan de winkel.’ Hij stuurt zijn mannen naar hun posten en loopt gebukt door 10 een diepe greppel naast de weg de Kadushistraat in. Gelukkig heeft het lang niet geregend. De greppel staat droog. Als het geregend heeft stroomt er water door naar zee, dat van alles meesleurt, van afgebroken takken tot dode dieren. Nu is de greppel volgegroeid met struiken. Het huis is groot en wordt omringd door een hoge muur. Jurcell wacht op het teken van de jongens die het huis aan de voorkant zijn gaan inspecteren. Hij hoort ze fluiten. Jurcell telt. Een, twee, drie keer hoort hij het fluitje van de trupiaal. Dat betekent dat de lichten in het huis uit zijn en de bewoners naar bed zijn gegaan. De muur is versierd met ronde gaten die gemakkelijk als treden kunnen dienen. Behoorlijk stom, als je niet van inbrekers houdt. Jurcells missie kan beginnen. Hij gluurt door een gat de tuin in. Bomen. Struiken. Niets beweegt. Geen rottweiler te bekennen. Hij zet zijn voet in een van de onderste gaten en grijpt zich vast aan een gat daarboven. Hij trekt zich op en gluurt weer de tuin in. Hij ziet geen hond, hoort geen gegrom. Link is dat, je weet nooit waar ze vandaan zullen komen. Hij fluit om ze naar het hek te lokken. Als ik niet weet waar ze zijn, ga ik de tuin niet in, denkt hij. Waar zijn die rothonden toch? Zijn vader heeft hem geleerd dat je een hond die je aanvalt recht in zijn ogen moet kijken. Een hond mag nooit merken dat je bang bent. Hij moet voelen dat jij de baas bent. ”

Copyright © 2012 Roland Colastica en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Leopold

2

Moordspel

Cis Meijer

Leesniveau 1

Jonge Lijsters

Vanaf 13 jaar

Spanning

Wraak

Leugens

“Weet je al hoe we hem gaan aanpakken?’ vraagt Sem. ‘Nog niet echt,’ zeg ik. ‘Ik heb een idee. We grijpen hem met zijn vieren, ik doe –’ ‘Wacht nou even.’ Ik buig mijn hoofd naar hem toe en praat op gedempte toon verder. ‘Laten we eerst bedenken wat het beste moment is. Moet hij alleen zijn? Binnen of buiten? Vermommen wij ons? Zo ja, hoe?’ ‘We moeten hem heel goed in de gaten houden,’ zegt Sem. ‘Maar dat wordt lastig als we met het spel bezig zijn. Kunnen we zijn spullen niet doorzoeken? Dat moordspeldraaiboek waar hij de hele tijd mee rondloopt... Hij zit er steeds aantekeningen in te maken... Als we dat boek te pakken weten te krijgen, kunnen we opzoeken of we hem ergens heen kunnen volgen.’ Hij kijkt me met glimmende ogen aan. ‘precies. En dan...’ ‘...kunnen we toeslaan,’ maak ik zijn zin af. ‘Hij moet echt zo bang worden... Zo bang dat hij in zijn broek schijt.’ Hij maakt een vuist om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Jij vindt het echt leuk, hè, om wraak te gaan nemen?’ Zijn mondhoeken krullen. ‘Net zo leuk als jij het vindt.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik vind het niet leuk... Het is meer alsof ik niet anders kan. Ik moet voor mijn broer opkomen. En voor mezelf. Als ik niks doe... voel ik me een loser. Dan heb ik echt verloren. Hij moet ermee stoppen, Sem. Elke keer als ik hem zie, wil ik hem aanvlagen. Ik verdraag zijn commanderende toon niet meer.’ Ik pluk aan een draadje dat uit de stof van de stoel steekt. ‘Als hij eenmaal heeft gevoeld hoe het is om voor gek te staan... Om monddood gemaakt te worden. Dat niemand naar hem luistert...’ ‘Je hoeft mij niks uit te leggen,’ zegt hij. ‘Die arrogante eikel had zelf geschorst moeten worden. Hij verdient een pak slaag.’ ‘Slaag?’ Ik schrik een beetje. ‘Zo ver gaan we niet.’ Sem haalt zijn schouders op. ‘Hij gaat er niet aan dood.’ ‘Nee, maar we gaan hem niet in elkaar meppen of zo.’ ‘Nee joh, weet ik. Gewoon, goed aanpakken. plagen. We hebben het er nog wel over. We weten nog niet eens hoe, wat...’ mompelt hij. Dan trekt hij zijn wenkbrauwen op. ‘Hm.’ ‘Wat?’ Hij staat op van zijn stoel en kijkt me met een geheimzinnig lachje aan. ‘Ik ga even naar hem toe.’ ‘Hè?’ Ik schiet naar voren en pak hem vast. ‘Niet doen,’ fluister ik fel. ”

Copyright © 2016 Cis Meijer en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

3

Zonder titel

Erna Sassen

Leesniveau 2

Jonge Lijsters

Vanaf 13 jaar

Zelfbeeld

Familiebanden

Verwerking

“ Toen haar vader weer beneden was, pakte Janna haar schetsboek. Met een grijs potlood tekende ze zichzelf, opgerold in bed, haar kussen in haar armen. Zo lag ze vaak. Ik ben niet ziek, schreef ze er in blokletters onder. Maar er klopte iets niet. Je zou zeggen dat het simpel was, dacht Janna de dagen hierna. Je stapte op de fiets en ging gewoon naar de dokter, klaar. Maar wat kon die voor haar doen? Ze kon niet bedenken of die gedachte terecht was. Als er een pil bestond die de problemen in haar leven op kon lossen, ja, dan wel... Alles voelde zo zwaar, alsof ze honderd kilo met zich mee moest dragen en ze de ene voet nauwelijks voor de andere kon zetten. Een tekenpotlood optillen, dát ging nog net, en opnieuw tekende ze zichzelf, kromgebogen met een zware rugzak op haar rug. Ze ging naar beneden. 'Pap, bel de dokter maar.' Maar ze wilde er alleen heen, en met pijn in haar buik zat ze de volgende middag in de wachtkamer van dokter Van Dongen. Ze was hier niet vaak geweest, ze had alleen een vage herinnering aan de vrouw die haar even later binnenriep de spreekkamer in. Janna gaf haar een hand en ging op de stoel tegenover het bureau van de huisarts zitten. 'Wat kan ik voor je doen?' vroeg dokter Van Dongen. 'Ik... Ik voel me de laatste tijd niet zo goed,' begon Janna, en tot haar ergernis stonden de tranen alweer in haar ogen. 'En wat versta jij onder je niet zo goed voelen?' Janna vertelde en de huisarts luisterde aandachtig. 'En hoe komt dat?' vroeg ze toen Janna zweeg. 'Is er iets veranderd de laatste tijd, is er iets gebeurd?' Janna zuchtte. 'Ik weet het niet. Ik voel me wel vaker zo... Maar misschien...' Ja, ze wist het wel. Het was sinds het uitgang met Niels. 'Vertel maar.' De zachte, bemoedigende stem van haar huisarts vroeg haar terug te gaan naar dat moment in maart. ”

Copyright © 2021 tekst Erna Sassen en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Leopold